

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havlece a JUDr. Vojtěcha Šimůnka v právní věci žalobce RNDr. M. M., zastoupeného JUDr. Stanislavem Poláčkem, advokátem se sídlem Vysoké Pole 118, proti žalovanému Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem Praha 2, Vršehradská 16, v řízení o kasaci stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2007, č. j. 44 Ca 85/2007 - 56, ve znění opravného usnesení ze dne 30. 11. 2007, č. j. 44 Ca 85/2007 - 70,

t a k t o :

- I. Kasaci stížnost se zamítá.
II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasaci stížnosti.
III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasaci stížnosti nepřiznává.

O d ů v o d ň ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 1. 2007, č. j. OSV 88/2006-ODV (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a podle § 16 odst. 3 a 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského soudu v Praze (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 21. 11. 2006, č. j. Spr 3445/2006 - 8, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Praze žalobou, kterou se domáhal jeho zrušení. Krajský soud rozsudkem ze dne 30. 10. 2007, č. j. 44 Ca 85/2007 - 56, ve znění opravného usnesení ze dne 30. 11. 2007, č. j. 44 Ca 85/2007 - 70, však žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku, po rekapitulaci skutkového stavu a ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, a § 29, § 30 a § 44 zákona č. 138/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o konkurzu a vyrovnání“), především uvedl, že závěrečná zpráva správce konkurzní podstaty, jejíž poskytnutí žalobce požadoval, není rozhodnutím soudu, kterým se řízení o konkurzu končí, neboť po ní následuje ještě řada úkonů soudu i účastníků řízení, a proto je třeba ji zahrnout do rozhodovací činnosti soudu ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Toto ustanovení obsahuje výjimek z povinnosti povinného subjektu poskytnout informaci, neboť zakonodáre jím měl v úmyslu žádatel poskytnout informaci pouze o zprávu ukončení soudního řízení ve formě pravomocného soudního rozhodnutí. Z těchto důvodů dospěl krajský soud k závěru, že kopii předemité zprávy nebylo možné žalobci poskytnout, a to ani podle § 3 odst. 5 a § 6 informačního zákona, jejichž znění zmínil. Konstatoval následně, že závěrečnou zprávu nelze podřadit ani podmiňkám § 3 odst. 5 informačního zákona, i když byla vyvěšena na úřední desce soudu, neboť není splněna další podmínka, tj. že je možné se žádatelovi informace nalozit jako s informací zveřejněnou. Závěrečná zpráva správce konkurzní podstaty byla totiž po uplynutí zákonné lhůty z úřední desky smazána, a proto nemůže být k dispozici, tedy ani žalobcem, *řády zprávy vyhlášena a zveřejněna*. Žalobci konečně nesvědčí ani právo nahližet do soudního spisu. Krajský soud tak uzavřel, že žalovaný i povinný subjekt rozhodli správně a v souladu se zákonem, a proto žalobce nemohl být se svou žalobou úspěšný.

Proti tomuto rozsudku brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasaci stížností odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil právní otázky řešené v předcházejícím řízení a zařadil řízení vadou, která mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí. Vadu řízení před soudem spatřuje stěžovatel v tom, že soud zcela přehlédl jeho argumentaci, v níž se odvolával na ustanovení čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Napadený rozsudek se opírá pouze o § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, avšak k ustanovení zákona na informaci neuvádí nicého. V této části proto má stěžovatel rozsudek za nepřezkoumanelný. Nesprávně právní posouzení právní otázky je pak přímým důsledkem tohoto opomenutí. Podle přesvědčení stěžovatele je třeba zákon o svobodném přístupu k informacím vykládat vylučně v souladu s čl. 17 odst. 4 Listiny, jakékoliv rozšiřování důvodu pro neposkytnutí informace nad rámec těch, které jsou v citovaném článku uvedeny, je protustátní, v činnosti stěžovatel odkazuje ještě na čl. 4 odst. 4 Listiny, zakotvující výkladové pravidlo ústavně souladné interpretace. Napadený rozsudek však podstaty a smyslu ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona nešetí, když jím používá interpretace omezuje základní právo zakotvené v čl. 17 odst. 1 Listiny, a zákonné ustanovení je tak znemožňuje k jinému účelu, než ke kterému bylo přijato. To plyne také ze skutečnosti, že informace byla po určité době zveřejněna na úřední desce, a tedy je vyloučeno, aby jejím opožděným poskytnutím byl ohrožen některý ze zájmů, o němž hovoří čl. 17 odst. 4 Listiny, neboť jinak by tento zájem musel být ohrožen již zveřejněním. Stěžovatel dále připomíná, že již v žalobě ctověl dvě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na podporu svého návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí, a to rozsudky ze dne 28. 3. 2006, č. j. 8 As 34/2005 - 76, a ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004 - 62. Z prvního rozsudku vyplývá, že z ustanovení správního řádu nelze dovodit, že jiným osobám než účastníkem řízení se informace obsažené v listině neposkytnou. Z druhého je zřejmý pokyn Nejvyššího správního soudu při výkladu omezení práva na informace šesti podstaty a smyslu ústavních práv. Závěrem používá stěžovatel na závěr instanci, které mu byly doručeny po podání žaloby. Prvním z nich je *Zpráva o šesti podstatách RNDr. M. M. C.ř., ve věci poskytnutí informací – konkrétně zprávy správce konkurzní podstaty ze zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ze dne 24. 7. 2007, š.p.zn. 130/2007/OP/VBG*, vyhovovaná Věřitným ochráncem práv, která konstatuje pochybení žalovaného. Druhým důkazem je pak vyřazení žalovaného k žalobě, kde pracovaný sám uvedl, že není dán žádný rozumný důvod, proč by žadatel (stěžovatel) v jeho žádosti o informaci nemělo být v plné výši vyhověno. Za této

situace stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasaci stížnosti uvedl, že právo na informace je jedním ze základních lidských práv a je odrazem principu veřejné kontroly fungování demokratického státu. Zásada ústnosti a veřejnosti je považována za jeden z principů, které slouží k zachování práva na spravedlivý a nestranný proces. Veřejnost může být vyvolána pouze ve výjimečných, zákonem stanovených případech, např. z důvodu ochrany uhořevaných skutečností, mrazivosti, obchodního tajemství či svédka. V tomto rozsahu jde o výjimeky ústavní zrcela konformní. Smyslem neposkytování informací podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona je především veřejný zájem na ochraně nezáviseleho výkonu soudní moci. Není nicméně zřejmé, jak by poskytnutí kopie závěrečné zprávy konkurzního správce, která byla vyvěšena na úřední desce, mohlo ovlivnit rozhodování soudu. Podle názoru žalovaného tak projednání a zveřejnění závěrečné zprávy pod *nezhledováním řízení soudu nespadá*. Za této situace není žádný rozumný důvod, proč by žalobci nemohlo být vyhověno v plné výši.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasací stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodu v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez návržení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Podstata sporu mezi stěžovatelem a žalovaným tkví ve výkladu ustanovení § 3 odst. 5 a § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Stěžovatel však vedle nezákonosti sporčící v nespáraném právním posouzení otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) namítá, že krajský soud zcela opomněl zabývat se ústavním aspektem poskytování informací, a tím své rozhodnutí zažil nepřezkoumatelností (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Tuto stížní námitku je třeba vyopřádat na prvním místě, protože teprve poté, dospěje-li zdejší soud k závěru, že napadené rozhodnutí přezkoumatelné je, může se zpravidla zabývat dalšími námitkami kasací stížnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 2 Afs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

V nejobecnější rovině lze uvést, že konstatování julkatura pojímá za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč má jeho žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je posouzení základ žaloby. Za nepřezkoumatelné pro nestrannost je považováno takové rozhodnutí, z něhož zejména jednoznačně vyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v konkrétně podané žalobě posuzována zákonost napadeného správního rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Afs 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Afs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS).

Jak vyplývá z podané žaloby, stěžovatel v ní doslovně citoval čl. 17 odst. 1 a 4 Listiny a v nářaznosti na tuto citaci upozornil, že konečná zpráva správce konkurzní podstaty byla po určité době zveřejněna na úřední desce soudu. Z toho dovodil, že žádý zákon neomezuje její šíření a že právě proto je Městský soud v Praze povinen ji poskytnout. K této námitce se krajský soud z pohledu zákona o svedobdání přistupil k informacím, vyáhlí v závěrečné části svého rozsudku, kde dospěl k závěru, že konečnou zprávu sice na úřední desce zveřejněnou, ale v průběhu času sejmoutou, nelze znovu vyhledat a získat, či nelze s ní nalozit jako s informací zveřejněnou ve smyslu § 3 odst. 5 informačního zákona. Vzhledem k tomu, že odkaz žaloby na čl. 17 odst. 1 Listiny byl proveden pouze v obecné rovině, aniž by stěžovatel blže rozvedl

aspekty neustanovenosti, jež spatřuje v ustanovení § 3 odst. 5 informačního zákona, nelze krajskému soudu vytkat, že odkaz na čl. 17 odst. 1 Listiny pojal jako obecné vymezení ústavního rámce poskytování informací a soustředil se zejména na posouzení věci ryze v zákonné rovině a na důvody, proč § 3 odst. 5 informačního zákona na přezkoumaný případ nedopadá. Jinými slovy, nezrozdil stěžovatel, v jakém ohledu spatřuje rozpor rozhodnutí žalovaného s čl. 17 odst. 1 a 4 Listiny a ustanovením § 3 odst. 5 a § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona (odmítl tak až v kasaci stížnosti), nelze po krajském soudu spravedlivě požadovat, aby pochoopil, že právě ústavnost má být oním *základním právním argumentem žaloby*, jak stěžovatel nyní namítá v kasaci stížnosti. Veden tedy výše uvedeným pojetím nepřezkoumatelnosti a dále způsobem vymezení žalobních bodů (k jejich nekonkrétnímu vymezení viz zdejší soud blže vyáhlí např. v rozsudcích ze dne 31. 3. 2008, č. j. 5 Afs 81/2005 - 72, dostupném z <http://www.usoud.cz>, či ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Afs 92/2005 - 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS), dospívá Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudku krajského soudu nelze nepřezkoumatelnost vytkat.

Poré, co rozsudek krajského soudu v testu přezkoumatelnosti obstal, může Nejvyšší správní soud přistoupit k vyopřádní dalších stížních námitek. Předtím však, než přitročí k posouzení namítané nezákonosti § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), považuje za potřebné vyáhlit se k postupu městského soudu při vyřizování žádosti stěžovatele o informaci.

Z přípisu ze dne 13. 10. 2006, který jako reakci na žádost o poskytnutí končné zprávy správce konkurzní podstaty stěžovatel zaslala soudkyně JUDr. Zuzana Svobodová, vyplývá, že žádost o poskytnutí informace nebylo vyhověno. Tato odpověď však nepředsaturuje kvalifikované vyřizování žádosti, neboť nebyla učiněna k tomu kompetentní osobou. Podle § 126 odst. 1 písm. d) zákona č. 6/2002 Sb., o soudcích, soudcích, předsedcích a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudcích), ve znění pozdějších předpisů, zajišťuje poskytování informací krajským soudem podle informačního zákona pouze jeho předseda. Stěžovatel však nelze klást k úzi, že neodhalil, že odpověď, které se mu na jeho žádost dostalo, nebyla učiněna osobou zákonem k tomu pověřenou. Taktéž mu nemůže být na újmu, že tento přípis považoval za rozhodnutí podle § 15 informačního zákona a reagoval na něj „odvoláním“ ze dne 1. 11. 2006, přestože ani ve formálním, ani v materiálním smyslu rozhodnutím podle § 15 informačního zákona nebyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 147/2005 - 107, publikovaný pod č. 923/2006 Sb. NSS, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2002, sp. zn. IV. ÚS 233/02, dostupné z <http://www.nalusa.usoud.cz>). Zdejší soud je nicméně toho názoru, že předseda Městského soudu v Praze (který, jak již bylo uvedeno, byl povinnou osobou k poskytnutí informace) po zjištění výše uvedených skutečností postupoval nejracionálnějším způsobem, kdy ve zřejmé snaze zhojit vadný postup JUDr. Zuzany Svobodové, následným vydáním vlastního rozhodnutí v maximálně možné míře zachoval stěžovatel jeho práva vyplývající z informačního zákona. Na postup (předsedy) Městského soudu v Praze, lze tedy nahlízet jako na faktické podřazení stěžovatele „odvolání“ pod instanci stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, kdy stížnost nebyla předložena nadřízenému orgánu (zde žalovanému) a namísto toho bylo dne 21. 11. 2006 vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti (§ 16a odst. 5 *in fine* informačního zákona).

Dále je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud nemá pochybnost o tom, že ze stěžovatelovy žádosti ze dne 10. 10. 2006 bylo zřejmé, že je podávána v režimu informačního zákona (informační zákon byl v žádosti výslovně zmíněn) a že směřuje vůči Městskému soudu v Praze, jakkoli se tak stalo prostřednictvím soudkyně, které byl v rámci rozvahy práce přidělen s žádostí související spis (viz formulace „... *dotáhli si Váším prostřednictvím poštědání Městský soud v Praze jako porinjí sdělení a kopii končné zprávy správce konkurzní podstaty*...“).

Nezbytvá tedy k této věci otázka než uzavřít, že výtěžní informace o rozhodovací činnosti soudu (s výjimkou pravomocných rozsudků), k jejichž poskytnutí zvláštní zákon (§ 46 občanského soudního řádu) požaduje prokazání *zvláštního zájmu*, představuje z hlediska čl. 1 odst. 3 směrnicе nepochybně příjmovou výjimku z obecné povinnosti orgánů veřejné správy poskytovat informace o své činnosti, a tudíž v přezkoumávaném případě nelze hovořit ani o rozporu § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona s výše uvedenou směrnicí, eventuelně o nedostatečně provedené transpozici této směrnice.

Poté, co se Nejvyšší správní soud vypořádal s interpretací klíčového ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona v rovné podstatě práva i s jeho souhlasem s právním ústavím a konkrétním, přistoupl k posouzení aplikace tohoto ustanovení na zjištěný skutkový stav, provedené městským soudem. Ačkoli se v přezkoumávaném případě sežováací nedomaňal poskytnutí nepravomocného rozsudku, ale závěrečné zprávy správce konkurzní podstaty, která byla vyvěšena na úřední desce Městského soudu v Praze, má zdejší soud za to, že argumentaci výše citovaného rozsudku č. j. 8 As 50/2008 - 75, lze v principu vzáhlouout i na souzený případ.

Podle § 29 odst. 1 zákona o konkurzu a vyrovnání podává správce konkurzní podstaty soudu a věřitelskému výboru zprávy o zpeněžování majetku z podstaty. Končnou zprávu, spolu s vyúčtováním své odměny a výdajů, předloží soudu po zpeněžení majetku z podstaty. Tu soud přezkoumá, odstraní (po slyšení správce) shledané chyby anebo nejasnosti a určí omi o končném závěrečné vyúčtování správce a konkurzní věřitelé. Uprazovní přitom, že do 15 dní ode dne, kdy končná zpráva a vyúčtování budou vyvěšeny na úřední desce soudu, mohou proti nim podat námítky (§ 29 odst. 2 zákona o konkurzu a vyrovnání). Končnou zprávu a vyúčtování projedná soud při jednání, ke kterému oběsle správce, upravec a konkurzní věřitelé, kteří podali námítky, a věřitelský výbor, a rozhodne o ni usnesením, které jim doručí a takéž vyvěsí na úřední desce soudu (§ 29 odst. 3 zákona o konkurzu a vyrovnání).

Zveřejnění závěrečné zprávy představuje tedy onen postup soudu v řízení, kterým se řízení pravomocně končí, neboť po tomto zveřejnění následuje sítě dalších úkonů účastníků řízení (konkurzních věřitelů či upravec, kteří proti končném zpráve mohou podat námítky) i soudu (který končnou zprávu usnesením schválí). Po právní moci usnesení o schválení končném zprávy a vyúčtování odměny a výdajů konkurzní správce předloží soudu návrh na rovněž a upravový seznam přihlášek, v němž uradí, kolik by mělo být pro každou pohledávku vyplaceno a po přezkoumání věcné správnosti návrhu uradí soud rozprahové usnesení (§ 30 odst. 1 zákona o konkurzu a vyrovnání). Soud kromě uvedeného může postupovat i podle § 34 zákona o konkurzu a vyrovnání (tj. usnesením nařít nuceně vyrovnání), případně podle § 44 zákona o konkurzu a vyrovnání (tj. konkurz usnesením zrušit, např. pro nedostatečný majetek upravec), jak se také stalo v přezkoumávaném případě. [Pozn.: tuto informaci získal Nejvyšší správní soud z veřejné sítě Internet, na doměně www.justice.cz, jakkoli plně znění závěrečné zprávy tímto způsobem dostupné již není.]

Z výše uvedeného je zaprvé zřejmé, že závěrečná zpráva je určena upravec i jeho věřitelům (tedy účastníkům řízení), coby informace o dosažených výsledcích konkurzního řízení – jde tedy o podklad pro jejich rozhodování o dalším postupu v řízení (možnosti podání námítky). Za druhé je evidentní, že zveřejněním závěrečné zprávy se v praxi projevuje zásada koncennace konkurzního řízení. Zveřejněním závěrečné zprávy správce konkurzní podstaty se svým charakterem podobá doručování veřejnou vyhláškou a jejím cílem je obeznání mnohdy velmi široký okruh konkurzních věřitelů s jejím obsahem a s počátkem lhůty pro podání námítky; po uplynutí této zmlíně lhůty pak další přítomnost koncenné zprávy na úřední desce postává svého smyslu. Institut zveřejnění končném zprávy si tedy neklade za cíl seznamání širokou veřejností

s jejím obsahem, nýbrž doplňuje mnohdy obtížně realizovatelný institut individuálního doručování v konkurzním řízení (zvláště v konkurzních řízeních s velkým počtem věřitelů). Nejvyšší správní soud tedy nepoměřuje s názorem sežováací, že opřekováním poskytnutím informace již jednou zveřejněné nemůže být ohrožená kerýkoli ze zájmů chráněných čl. 17 odst. 4 listiny; má nřemně zato, že publicita tohoto úkonu soudu nemá svůj původ v obecném právu veřejnosti na informace o činnosti orgánů veřejné moci, nýbrž že jde toliko o způsob zjednodušující komunikaci soudu s účastníky konkurzního řízení.

Nejvyšší správní soud ve výše již opakovaně zmínovaném rozsudku ze dne 29. 4. 2009, č. j. 8 As 50/2008 - 75, dospěl (mimo jiné) k závěru, že samotné skutečnosti veřejného vyhláškování rozhodnutí soudu nelze dovésti právo kohokoliiv na zašání písemného vyhotovené rozsudku. Touto otázkou lze naházet i na namítanou obdobnost podmínek poskytování informace o dílčím úkonu soudu v řízení, s podmínkami zveřejnění určitého dokumentu na úřední desce soudu. I z tohoto důvodu tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se jedná o dva zcela odlišné právní instituty, které nelze vykládat způsobem, z něhož lze dovodit povinnost soudu požadovanou informací poskytnout.

Sežováací nelze dát za pravdu ani v tom směru, že zveřejněním končném zprávy na úřední desce se tato zpráva stala *zveřejněnou informací* ve smyslu § 3 odst. 5 informačního zákona. Toto ustanovení definuje zveřejněnou informaci jako informaci, *která může být vědy, zvon vyhláškou a zvláškou*, zejména vydána tiskem nebo na jiném nosiči dat umožňujícím zápis a uchování informace, *vyšarovaná na úřední desce*, s možností dálkového přístupu nebo umístěna v knihovně poskytující veřejné knihovnické a informační služby podle knihovního zákona; tato definice je platná *tolko pro účel informačního zákona*, jak se v úvodu § 3 odst. 5 informačního zákona stanoví. Pouhé vysarvení informace na úřední desce pro její kvalifikaci coby *zveřejněné informace* tedy samo o sobě nepostačuje; musel by být zároveň splněn požadavek, aby informace mohla být znovu vyhledána a získána, tj. např. tehdy, kdy je na úřední desce informace umístěna jen na předchozím dobu, po jejím uplynutí je sejmuta a naházle je pak přístupná cestou dálkového přístupu.

Končném k vlnu obecnému odkazu sežováací na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004 - 62, lze uvést, že z kasací sěžnosti není zcela zřejmé, jak přezkoumávaný případ s citovaným rozsudkem souvisí, neboť oba se významně poněkud odlišným právním pozadím. Za jediný společný rys by bylo možno pokládat obecný požadavek ščitit při vykladu jakýchkoli omezení ustanovených práve jejich podstaty a smyslu, k čemuž zdejší soud odkazuje na předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku. Takéž Nejvyšší správní soud nepřijímá ani (o nic konkrétnější) odkaz na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 3. 2006, č. j. 8 As 34/2005 - 76, neboť ten se evidentně týká pouze poskytování aktuálních informací při vedení správního či jiného než soudního řízení, ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, dopadající na řízení soudní, jež vyjímá z obecné informace povinnosti informace o rozhodovací činnosti soudu, s výjimkou pravomocných rozsudků, však hovoří zcela jasně. V tomto směru zdejší soud opět odkazuje na výše uvedené a uzavřít, že první souzeného případu ke druhé případům výše uvedeným nemá zjevně oprostáření.

Pokud jde o poukaz sežováací na výše konstatovanou zprávu Věřitelého ochránce práve, zde postačí uvést, že jakkoli tyto zprávy představují pro právní významné interpretaci vodítko, nejsou závazným podkladem pro rozhodovací činnost soudu, a není tak vyloučeno, že zdejší soud, jako vřeholná soudní instituce, o určitéch právní otázkách uzavřít jiným způsobem.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud naznal, že kasací sěžnost není důvodná a nezbylo mu tak, než rozsudkem ji zamtnout (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. dle kterého ustanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že sežalovatel byl v řízení o kasaci s úspěšností procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, zde nebylo prokázáno, že by mu nějaké náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení o kasaci s úspěšností nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky připusné.

V Brně dne 21. května 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu